

MASS
EFFECT™
ANDROMEDA

INICIACE

N. K. JEMISIN
MAC WALTERS

FANTOM Print
2020

Toto dílo je fiktivní. Jména, postavy, místní názvy a události jsou buď dílem autorovy představivosti, nebo jsou použity fiktivně a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, firmami, událostmi nebo lokalitami je čistě náhodná. Vydavatel nemá kontrolu nad obsahem internetových stránek autora nebo třetích osob a nenesе za ně odpovědnost

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

© 2017 Electronic Arts Inc. EA, the EA logo, Mass Effect, Mass Effect: Andromeda, BioWare and the BioWare logo are trademarks of Electronic Arts Inc.

This translation of Initiation, first published in 2017, is published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

Translation Zuzana Komprdová

ISBN 978-80-7594-055-1

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

DATUM PREMIÉRY 1. LEDNA 2184

**Titulek náborové reklamy
Andromeda Initiative:
„POJĎTE S NÁMI“**

**Poznámky Centrální reklamní agentury
v Nairobi**

SFX: Fotografie archy *Hyperion* se prolínají se snímky galaxie v Andromedě. (*Nnamdi, máme povolení fotit zblízka? Víš, jaký dovedou být tyhle soukromnický organizace.*)

SOUNDTRACK: Něco inspirativního. Styl přizpůsobit vkusu místního trhu podle extranetových IP adres.

EDITAČNÍ TÝM 1: *Můžeme použít hudbu z Vaenie?*

EDITAČNÍ TÝM 2: *Ne, copak jsi sjetej? Má to být „inspirativní“, ne „pojd'me ojet nějakou emzačku“.*

EDITAČNÍ TÝM 1: *Hej, inspirace je tam, kde ji hledáš!*

KOMENTÁŘ NA POZADÍ: Jsme cestovatelé, postupujeme neustále vpřed – a ohlížíme se. Nemůžeme jinak než to zkusit, sami a společně. Protože naši zvědavost nic neukojí. Protože máme strach, co se stane, když to neuděláme. I *ty* můžeš být tímto cestovatelem. Řekneme svá sbohem a ty se naposledy ohlédneš – s vědomím, že ať se vydáš kamkoli, my budeme s tebou. *(Tohle je dobrý. Ženský hlas, nejvíc zapůsobí alt, a ať zní ostříleně.)*

**ČERNÁ OBRAZOVKA S LOGEM
ANDROMEDA INITIATIVE:**

Klikněte pro další informace a přihlaste se!

1.

„Dříve či později vždy přijde chvíle, kdy se známé změní v cizí,“ deklamovala Cora, zatímco se rozhlížela po rušném doku v Tamayo Point. „Prohlédněte si svou ruku a po chvíli se začnete všimnout rozmanitosti struktur, růstu nehtů či blednutí jizev. A toho, jak zvláštní je mít pět prstů namísto tří.“

Pokud někdy nastal moment, kdy by slova Sarissy Therisové zněla patřičněji než nyní, Cora si ho nedokázala vybavit. Tato chvíle by jí koneckonců měla připadat známá. Se svou starou alianční jednotkou se na podobných stanicích vyloďovala stokrát. A ještě předtím všechna ta vyzvedávání nákladu s rodinnou lodí. Dokonce už kdysi navštívila Tamayo Point, vstupní bránu do galaxie, pokud jste ze soustavy Sol chtěli cestovat levně. Ačkoli moc povědomý jí nebyl. Za ta léta navštívila až příliš mnoho přístavů. A pozorovala až příliš mnoho davů, které se hemžily, mumlaly a strkaly se pokaždé úplně stejně... a přesto se jí všechno na *tomhle* davu zdálo mírně v nepořádku. Byl známý, a přesto cizí.

Cora, stojící ve stinném nákladním prostoru poblíž spojovacího tubusu jejího raketoplánu – stranou od ostatních pasažérů, ale zároveň tak, aby mohla shlížet na rušnou promenádu –, si náhle uvědomila, že s narůstajícím uchvácením sleduje první lidský dav, který viděla za čtyři roky. Na tom, jak se lidé chovali ve velkých skupinách, bylo cosi hluboce *nezemského*. Ten dav koneckonců ani nebyl zcela lidský.

Její oči lovkyně okamžitě zaznamenaly ve víru pohybů pomalé, taneční pohyby dvou hanarů a tamhle stál nehybný salarian a kontroloval si cosi na svém uni-nástroji*. Mimo ně ale viděla jen stovky a stovky lidí: utíkali, aby stihli svůj raketoplán, hádali se s personálem doku, malý houf nějakých demonstrantů se zdviženým transparentem vyvolával jakýsi slogan, jiní volali na své partnery, sourozence nebo prarodiče, že v kavárně měli skutečné krevety a ne to svinstvo z proteinových nádrží.

Cora věděla, že asarijky by se pohybovaly všechny zhruba stejným tempem a ve znatelných rozestupech. Někde četla, že zdvořilost pro ně znamená respektování osobního prostoru, který byl o něco málo větší než vzdálenost potřebná ke splynutí. Dospělí turiané zase měli tendenci pohybovat se ve formaci, což byl nejspíš zvyk z let povinné vojenské služby. Krogané se naproti tomu ze stejného důvodu snažili tenhle zvyk potlačit. Jakmile se seřadili do formace, začali se totiž instinktivně rozhlížet po veliteli, který by je vedl do útoku. Protlačit se přes velkou skupinu kroganů tak trvalo věčnost, protože každý druhý se čas od času bezdůvodně zastavil a znehybněl. Ale buď je člověk nechal, nebo riskoval několikadenní bitku mezi spontánně vzniklými armádami, která by zachvátila celou stanicí.

Ale tohle chování mělo aspoň svůj *důvod*. Ne jako u lidí.

Právě tohohle si Cora začala všimnout, zatímco její pohled zaznamenával na sto různých ukázek lidského chování. Lidé se zastavovali uprostřed chůze, aby odpověděli na zprávy na svých uni-nástrojích; lidé přecházeli sem a tam, poskakovali na špičkách, opírali se o zdi; lidé se naštváli, když před nimi šel někdo pomalejší, a zrychlovali, aby ho mohli předběhnout, ačkoli se kvůli davu všude okolo stejně nemohli dostat

---

* Omni-tool – pozn. překl.

moc daleko. Nemohla od nich odtrhnout oči. Protože v každém jiném davu by tyhle drobné výstřednosti působily podezřele. Jako potenciální hrozby. Ale ona je sledovala všechny, protože žádnou hrozbu nepředstavovali.

Byli to jen lidé – neskutečně chaotická masa.

A ona si na to bude muset znovu zvyknout. Cora konečně sestoupila ze schodů, s povzdechem si přehodila přes rameno svůj batoh a připravila se na to, že se bude muset protlačit davem.

„Poručík Harperová? Cora Harperová?“

Ten hlas zazněl tak nečekaně a blízko, až Cora nadskočila a musela prudce potlačit reflex nahodit si biotický štít. Otočila se a spatřila vysokou, štíhlou ženu s hnědou pletí, která ji pozorovala se zdvořilým, vřelým úsměvem. Ne – Cora se zamračila a okamžitě své pozorování přehodnotila. Nebylo to nadarmo, že ji Nisira T’Koshová, její stará velitelka na Thessii, vycvičila v okamžitém zhodnocení hrozeb a v reakci na ně. Cora sice možná odevšad přijímala falešně pozitivní signály, ale tentokrát si byla jistá, že jí její instinkty neklamou. Na úsměvu té ženy bylo něco *v nepořádku*.

„Ano?“ odpověděla Cora a snažila se neznít obezřetně. Bez úspěchu.

„Říkala jsem si, že jste to vy!“ Žena se rozzářila a natáhla k ní ruku, které se Cora automaticky chopila a potřásla s ní – její tělo se upamatovalo na místní zvyk, i když její mysl stále bloudila v asarijském vesmíru. „Čekala jsem tu na vás celé odpoledne. Potřebuju s vámi mluvit. Váš raketoplán se zpozdil.“

„Skrz vysílač Parnitha je teď dost velký provoz,“ odvětila Cora, zatímco jí hlavou běželo *Co jste zač, dámo?* Po čtyřech letech, kdy samu sebe vnímala jako velvyslanky-

ni lidstva, přišla ta zdvořilost sama od sebe. „Pardon, že jsem vás nechala čekat. O čem jste se mnou chtěla mluvit, slečno...?“

„Khalisah bint Sinan al-Jilani.“ Ženin úsměv se ještě rozšířil, až jí zasvítily zuby a... co to? Zpoza jejích zad, kde se doted schovával, vyletěl dron s kamerou a Coře bez varování zasvítíl do obličejce oslepující reflektor. Cora zamrkala. Al-Jilani mezitím pokračovala. „Westerlundské zprávy. Vydilo by vám odpovědět mi na pár otázek, poručíku Harperová? Bude to raz dva.“

„Já, ech...“ Cora naposledy absolvovala mediální kurz před lety, ještě předtím, než odletěla na Thessii, a od té doby po něm ani nevzdechla. Asarijky zkrátka nepovažovaly příslušníky jiných ras, kteří se k nim přicházeli učit, za nic obzvláště mediálně zajímavého. „No tak dobře.“

„Skvělé. Vidím, že jsem vás trochu rozhodila. To mě mrzí. Co takhle začít něčím odlehčeným?“ Al-Jilani zalétla pohledem ke dronu, který rudě zablikal na znamení, že začal natáčet. Reportérka spokojeně přikývla. „Vracíte se do soustavy Sol, poručíku Harperová, po... byly to čtyři roky, co jste strávila na Thessii jako členka aliančního programu Valkyrie?“ Mrkla na malou databanku. „Cituji: *Abychom prohloubili diplomatické vztahy mezi lidmi a asarijkami, zlepšili kvalitu biotického tréninku lidí...*“

„Ano,“ odpověděla Cora. Vnitřně sebou trhla. Nechtěla reportérce skočit do řeči. Ženy a nebinární jedinci tohle moc dobře nepřijímali. Ale ona už slyšela charakteristiku programu Valkyrie tolikrát, že by to ani nespočetala. Navíc chtěla mít tohle interview co nejdřív za sebou a bylo těžké nedávat to najevo. „Eh, totiž, ne docela. Byla jsem přidělena k jednotce komanda na Thessii, ale naše mise nás zavedly do všech koutů asarijského vesmíru.“

„Taleininy dcery, že? Pod přímým velením Nisiry T'-Koshové – veteránky sedmdesáti válečných misí, přeživší z tažení na Ailanthus a obléhání Arty. Jaké to bylo, pracovat pod tak proslulou asarijskou matriarchou?“

Cora se mírně uvolnila. *Bylo to vzrušující... a děsivé*, běželo jí hlavou. Nisira nikdy předtím nebojovala po boku lidí a jediné informace, které o nich měla, získala z pár datových souborů a z čtvrt století čtení článků z extranetu. Pokud šlo o Cořin trénink, její filozofie by se dala shrnout jako *No, vypadáš jako asarijka, takže s tebou budu jednat jako s asarijkou* – a Coře nezbyvalo než tomu dostát.

To znamenalo mimo jiné hodiny dodatečného fyzického tréninku a ve volném čase pak studium prastarých textů o biotice a filozofii. Dokonce se musela naučit, jak vařit z thessijských ingrediencí, aby mezi dvěma jídly za den, na které byly asarijky zvyklé, neumřela hlady. Šlo o nejnáročnější, nejnebezpečnější trénink, o jakém Cora kdy slyšela, ale užívala si každou minutu. Ale jak to všechno zestručnit do pár slov?

„Bylo to skvělé,“ zamumlala. A vzápětí si v duchu nafackovala.

Ne že by al-Jilani naprosté selhání její výmluvnosti vůbec zaznamenala. „Mmm-hmm, mmm-hmm. A co mi povíte k fámám, že jste nedosáhla ani minimálních výkonnostních kritérií pro asarijská komanda? A že pro vás museli vytvořit novou, méně náročnou sadu kritérií zhruba odpovídajících tréninku, který podstupují asarijské děti?“

Co? Cora na ni hleděla. „To jsou... Nic z toho není pravda.“ Ano, na některé z minimálních kritérií sice dosáhla až po pár pokusech, ale nakonec je zvládla všechna.

„Není? A co ty zvěsti, že se z vás stal domorodec? Že jste jedla jen thessijské jídlo, nosila jenom oblečení vyrobené

asarijkami a používala biotický zesilovač*, který vám na zakázku vytvořil špičkový výrobce z Armali?“

Na al-Jilaniň tváří se stále skvěl tentýž otevřený, přátelský úsměv, ale začínalo být zřejmé, že její srdečné vystupování byla jenom přetvářka. Až z toho Coru začaly svědit zuby – což byla neomylná známka toho, že nad sebou ztrácí kontrolu. Z nějakého důvodu měl její biotický biofeedback tendenci začínat u kořenů zubů.

„Jedla jsem se svými spolubojovnicemi a oblékala se jako ony,“ vyštěkla. „Jedla jsem a oblékala se *jako* ony, protože to lidé v každé vojenské jednotce obvykle dělávají. Jídlo je jídlo a oblečení je oblečení. Asarijské oblečení mi sedělo, tak proč bych si měla nechat dovážet věci od nás? Klidně tomu říkejte, že se ze mě stal domorodec, jestli chcete. Ale celý ten program si kladl za cíl poskytnout možnost plně se do té zkušenosti ponořit.“ Otevřela pusy, aby dodala *A to byla dost nefér otázka*, ale zatímco se nadechovala, al-Jilani měkce pronesla do ticha další poznámku.

„Ponořit se do mimozemské společnosti, samozřejmě,“ prohlásila al-Jilani a přikývla způsobem, který měl podle Cory zjevně představovat zamyšlení. „Ale po ukončení programu Valkyrie jste opustila alianční armádu, takže lidstvu se jeho investice do vašeho výcviku nevrátila. Chápu to dobře, že jste se přesunula k lepším a větším projektům? Andromeda Initiative, že?“

Cora zaskřípala zuby. Odešla z alianční armády, protože už si odkroutila svoje. To bylo vše. Po prvním turnusu pak znovu narukovala, poté co ji Nisira požádala, aby si prodloužila službu u Taleininých dcer o další dva roky. A Cora nadšeně souhlasila. Ale podruhé už Nisira svou žádost neopakovala. Tvrdila totiž, že přišel čas, aby Cora vyzkoušela

---

* Biotic amp – pozn. překl.

něco nového. A Cora její rady uposlechla. Tak jako většina vojáků, kteří respektovali své velící důstojníky. Teď bylo každopádně jasné, že al-Jilani se snaží dojít k nějaké konkrétní pointě. A Cora musí přijít na to, oč jí jde, a to urychleně, než ji reportérka znovu nachytá.

Po čem to pase? Chce vyhrabat nějakou špínu na asarijky? Nebo na důstojníky zodpovědné za program Valkyrie?

„Ano,“ odpověděla Cora. Jen tak tak se jí dařilo udržet zdvořilý tón. „Pro Andromeda Initiative mi vlastně dala doporučení matriarcha T’Koshová.“

„Ach, samozřejmě!“ Al-Jilanina tvář se rozzářila a Cora pokleslo srdce, když si opožděně vzpomněla na svůj mediální trénink: *Nikdy dobrovolně nesděluj informace, na které se tě nikdo neptal.* Al-Jilani pokračovala: „Dává dokonalý smysl, že to byla mimozemšťanka, kdo doporučil vojáka jako vy do organizace, jako je Andromeda Initiative.“ A zatímco Cora ochromeně stála – *Voják jako já?* –, al-Jilani mluvila dál: „Věděla jste o obvinění, že ředitelka Andromeda Initiative, podnikatelka Jien Garsonová, údajně zneužila vklady investorů, zatajovala informace o výdělcích a sponzorovala ilegální výzkum?“

„To si snad...“ Cora se však zarazila. Tak o tomhle to celé bylo? O Garsonové? O Andromeda Initiative? Proč ale potom al-Jilani přepadla *Coru*? „Ne, slečno al-Jilani, o tom jsem nevěděla. A pokud jsou to jen údajná tvrzení, tak si troufám tvrdit, že vy rovněž nic nevíte.“

„Nemusíte hned být tak defenzivní, poručíku. Jen se ptám.“

A já jsem kráva vesmírná, pomyslela si Cora. „Je to vše, slečno al-Jilani? Musím chytit loď.“

„Jen ještě jedna otázka.“ Al-Jilani znovu letmo pohlédla na svou databanku. Cora si nicméně byla jistá, že to je jen

divadýlko. Al-Jilani dobře věděla, na co se chce zeptat. „Andromeda Initiative vystupuje jako lákavá upomínka na minulost. Na doby, kdy se lidstvo domnívalo, že je ve vesmíru samo, a podnikalo odvážné výpravy do neznáma jen kvůli průzkumu samému.“ Hodila pohledem po dronu a zamumlala: „Tady to stopni a vyhledej záznamy z dvacátého století, start mise Apollo, fotografie z vesmírných letů před Prvním kontaktem, snímky archy *Hyperion* z tiskovky Andromeda Initiative. Splácej to dohromady a na pozadí hoď hudbu z... co já vím. Vyber nějaké divné retro. Třeba kanadský elektronický rock, to je jedno.“

Dron dvakrát souhlasně zablikal a Cora zamrkala, aby se zbavila přetrvávajících paobrazů. Al-Jilani mezitím pokračovala: „Ale vzhledem k faktu, že tento projekt si nyní klade za cíl vybudování více mimozemských než lidských kolonií v galaxii v Andromedě – jmenovitě má jít o kolonie asarijek, salarianů a našich někdejších nepřátel turianů –, a vzhledem k tendencím Andromeda Initiative nabírat personál vašeho kalibru, jehož oddanost lidstvu a jeho zájmům je dosti pochybná...“

Cora toho měla právě tak akorát. V hlavě jí zaplanul hněv, cítila ho pulzovat za očima. A najednou byl všude kolem ní, zahalil svět do mihotavého modrého oparu temné energie. Al-Jilaniny oči se poplašeně rozšířily, což byla pravděpodobně první upřímná emoce, kterou u ní Cora zaznamenala. Nebylo divu, jelikož po Cořině kůži právě klouzala ničím nespoutaná síla, která by reportérce hravě zpřelámala všechny kosti.

Ale sršící biotika byla něco, čím dávaly hněv najevo *asarijky* – šlo o jejich obdobu kroganského úderu hlavou, cvakání čelistí u turianů nebo lidského a batarianského zatínání pěstí. Za tenhle zvyk vděčila Cora čtyřem rokům života s asarijkami. Problém byl v tom, že ačkoli lidé neměli

problém rozpoznat výhrůžná znamení u jiných ras – řeč těla byla v něčem vskutku univerzální –, jen málo lidských biotiků mělo sílu nechat svou biotiku zaplanout. A už vůbec to nedokázali udělat tak přirozeně jako asarijky. A lidé, kteří to dokázali, ji obvykle nedovedli udržet pod kontrolou.

Cora si až se zpožděním uvědomila, že její řeč těla není v lidském vesmíru běžná, ale al-Jilani stejně kvapně vyhrkla: „No, řekla bych, že už mám dost materiálu. Díky za váš čas, poručíku!“ A už upalovala pryč.

Coře bylo jasné, že všechno jenom zhoršila. Pro al-Jilani by teď nebylo nic snadnějšího než podat její viditelný vztek jako další důkaz toho, že se z ní stal emzák. A navíc by teď mohla naznačovat, že zrekrutování někoho s Cořinou *pochybnou oddaností lidstvu* bylo jen další známkou toho, jak je Andromeda Initiative zkažená. Protože o to jí podle všeho celou dobu šlo.

A to se vážně povedlo. Protože Cora se zrovna teď chystala ohlásit nástup na svůj první pracovní den... u Andromeda Initiative. Kterou právě pomohla pomluvit po celém extranetu.

Cora seděla v kavárně, jedla po'boy se skutečnými krevetami a přemítala nad životem v chudobě, až bude po odchodu z armády bez práce. V té chvíli se ukázali ti demonstranti.

Cora už ten hlouček hulákajících lidí s transparenty předtím letmo zahlédla v davu na promenádě. A stejně rychle jim zase přestala věnovat pozornost. Strávila čtyři roky na jiné planetě. Ať už se rozčilovali kvůli čemukoli, jí to bylo ukradené. A ani jí nijak zvlášť nevadilo, že se ukázali tady v kavárně. Tentokrát už totiž ani nekřičeli, ani nemávali svými transparenty. Naštvaní lidi se taky občas museli najíst, ne? A tak si jich opět přestala všimát.

Později, právě když v duchu dopočítala přešlapy, kterých

se během dne dopustila, si začala nejasně uvědomovat, že demonstranti náhle ztichli a začali si mezi sebou něco šeptat. A zrovna ve chvíli, kdy začala mít podezření, že údajné krevety jsou ve skutečnosti rozmanitá paleta horizontského hmyzu, který sice chutnal výtečně, ale měl mírně projímavé účinky – když vyrůstala, spořádala spousty pochybných proteinů stejně jako každé jiné dítě Přechodu*, ale ty nejhorší jí uvízly v paměti –, na její stůl padl stín.

„To jste vy z té reklamy na Westerlundské zprávy, co teď zrovna běžela,“ řekl ten muž. „Zvláštní reportáž, kterou budou dávat později tehle týden. Nějaké odhalení ohledně Andromeda Initiative.“

Aha, *jasně* že to musí inzerovat už teď. Cora potlačila zasténání a vzhledla k muži. Bylo mu asi něco přes dvacet, byl vysoký a hubený a jeho kůže nesla ono oranžové opálení, které napovídalo, že stejně jako velká část lidí narozených na planetách bere doplňky stravy, aby nebyl nemoderně bledý jako ti, kteří žili ve vesmíru. Na sobě měl turistický skafandr. Jako by ho to snad mělo ochránit, kdyby hmotová pole** na Tamayo Point někdy selhala!

Co ale bylo zásadnější, ten muž stál až moc blízko. Snažil se na ni dívat svrchu. Cora si uvážlivě ukousla další sousto ze svého sendviče. A zatímco kousala – ten člověk si nezasloužil, aby se kvůli němu chovala způsobně –, prohlásila: „Možná jsem to byla já. Já tu reklamu neviděla, tak co já vím. Co z toho?“

„Pracujete pro Andromeda Initiative. Lidi, co se spolčují s *emzáky*.“

Ona se asi s nikým nakonec spolčovat nebude, ale to byla její věc, nikoho jiného.

---

* Traverse – pozn. překl.

** Mass effect fields – pozn. překl.

„Opakuju: Co z toho?“

Její nenucenost toho chlapíka moc nepotěšila. Najednou se předklonil, uhodil rukama do Cořina stolu a shodil vrchní chleba z nesnědené poloviny jejího sendviče. „Zradila jste Zemi!“

Cora s přehnanou pečlivostí vrátila chleba na své místo a odsunula talíř, aby jí na něj muž náhodou nenaplival. „Nechcete náhodou říct, že jsem zradila lidstvo?“

„Cože?“

„No, Země pro mě nikdy nebyla *domov*. A Aliance má v tenhle moment pár desítek kolonií plus stovky vesmírných stanic, diplomatické základny na většině mimozemských planet a obchoduje na tisícovce dopravních tras. A to ani nepočítám soukromé podniky jako ty na Noverii nebo rasově nevymezená místa, kde máme své základny, jako je Omega nebo Citadela. Takže pokud mi opravdu chcete dát nálepku zrádce, možná byste měl myslet na to, že lidstvo se nerovná Země už nějakých... kolik? Padesát let?“ Muž na ni hleděl. Ve tváři se mu zračilo zmatení a narůstající vztek. „Ale pokud se nad tím zamyslíte, samozřejmě taky budete muset vzít v úvahu, že spolupráce na průzkumu lidstvu *pomáhá*...“

Nečekala, že do ní strčí. Připadal jí jako nesnesitelný, zaostalý fanatik, ale ne jako idiot, který by se pokusil napadnout ženu v plné zbroji. Kdyby byla čekala, že dojde na násilí, mohla se na něj psychicky připravit a zároveň ustát jeho úder.

Takhle měl navíc ještě výhodu v tom, že stál nad ní. Odstrčil její židli dost na to, aby se jí odlepily nohy od země. Židle se málem překotila. A namísto toho, aby si to prostě jen nechala líbit, přepnula Cořina mysl z *pohov* na *boj* – protože tohle do ní Nisira vtlokala, že má udělat v okamžicích nečekaného násilí. A Cora i ostatní Dcery se tím řídily po-

slední čtyři roky, na bitevních polích, jaká tenhle nezkušený blázen nikdy neuvidí, a při stovkách soubojů na život a na smrt. Aby člověk přežil, musel jednat bez zaváhání. Zdržovat se přemýšlením ho naopak mohlo stát život.

Takový byl život asarijských lovkyně.

Takže Cora vzplanula temnou energií dřív, než se její nohy znovu dotkly země. Bariéra zaplála tak divoce, až vzduch kolem zajiskřil. Muž vyjekl a stáhl ruce, i když pole by mu neublížilo. Koneckonců nebyl střela. Došlo však k tomu, že se statická elektřina z jeho kůže střetla s přelévající se, třpytivou aurou jejího pole a vyslala napříč energetickým obalem řadu vln. Zatímco se zvedala na nohy, cítila Cora, jak jí vlivem statické elektřiny vstávají vlasy na hlavě. Muž před ní ustupoval s očima rozšířenýma hrůzou. A ona přesně věděla, proč se jí bojí.

My lovkyně jsme živé zbraně. Hlavu jí naplnil Nisiřin hluboký hlas, vláčný jako noc. Vaše rasa sotva začala chápat, co eezo dovede, co je masový efekt skutečně zač, v čem spočívá potenciál temné energie. Ale ty jsi přišla na Thessii, aby ses učila s námi, a tak ti to povím. Jsme gravitace svázaná vůlí. Ty, Coro, představuješ splynutí organické a syntetické síly, vybroušené k dokonalosti. Bojuj, jen když to bude nutné – ale když k tomu dojde, varuj své nepřátele před noční můrou, kterou právě probudili. Tak velí pravidla slušnosti... A pak je roztrhej na kusy.

Ne že by Cora měla něco takového v plánu. To byla koneckonců pointa všech těch let tréninku. Její sebekontrola byla nezdočná jako železo. Kdyby náhodou rozmázla toho chlapa po zadní zdi kavárny, bylo by to proto, že se k tomu sama rozhodla, ne jako důsledek reflexu. Ale dříve, než si stihla Cora s mužem pohovořit o výhodách zdvořilosti vůči těžce vyzbrojeným cizincům, do zorného pole jí vplula čísi ruka.

Pohybovala se s dostatečnou ladností na to, aby ji dokázala vytrhnout z napětí před bojem. Druhé biotické pole se jemně otřelo o její. Zdvořilý pozdrav dvou bojovníků.

„Nazdárek, sestřičko,“ zachraptěl hlas tak známý a uklidňující, že Cora okamžitě zamrkala, rozptýlila svou bariéru a obrátila se, aby pohlédla do vstřícné a pobavené tyrkysové tváře. „Tohle je soukromý večírek, nebo si budeme moct zatančit i my ostatní?“

Cora by velkou asarijku málem objala.

„Ygaro!“ Stála před ní Ygara Menorisová: někdejší důstojnice u Nisiry T’Koshové, v poslední době rovněž členka Taleininých dcer a jedna z mála asarijek, které Cora počítala mezi své přátele. „Panebože. Co tu sakra děláš?“

„Hlídám, aby ses nedostala do problémů, co jiného?“ Když se teď Cora uklidnila, Ygara od ní odstoupila a vyčlenila na ni zuby v úsměvu. Pak se ohlédla přes rameno na muže, který do Cory strčil. Ten už mezitím o krok nebo dva ucouvl. Její pohled byl mírný, ale on sebou přesto trhl a ustoupil o dalších několik kroků. Cora si všimla, že se k němu mezitím připojili dva jeho kumpáni, ale ti se spíš snažili odtáhnout ho pryč z nebezpečí, než se za něj postavit.

Cora jim to nevyčítala. Ygara byla větší než běžné asarijky. Samozřejmě byla krásná jako ony, ale vyšší, svalnatější a s *hrudí matriarchy*, z níž čišelo varování, i když Ygaře sotva končila její dívčí léta. *Bylo* to varování; Ygara byla po většinu svého života členkou komanda a Cora ji viděla v bojové biotice trumfnout i pár matriarch.

Ale na tom nezáleželo. Ani na tom muži, co do ní strčil, nezáleželo. Nezáleželo na Khalisah bint Sinan al-Jilani. Cora byla prostě jen ráda, že konečně zase vidí někoho civilizovaného. „Vypadněme odsud,“ řekla s nezměrnou úlevou a Ygara souhlasně zabručela. Společně opustily kavár-

nu a nechaly za sebou bojovného muže i jeho kamarádky v tichu a úleku.

Kráčely davem a Cora je vedla k raketoplánu, kterým plánovala odletět do centrály Andromeda Initiative. Ygara si vedle ní vykračovala jako na procházce. Vysvětlila Coře, že skrz soustavu Sol jenom prochází a že je na cestě na Illium, kde by ráda utvořila vlastní žoldnéřské uskupení, když teď odešla od Nisiry. Coru nepřekvapilo, že to udělala. Všichni předpokládali, že se Ygara dříve nebo později vydá vlastní cestou. Dělavala to většina asarijských dívek, jakmile se naučily řemeslu. Nisira dala Ygařinu podniku své požehnání a podpořila ji.

Pak přišla řada s mluvením na Coru a ona se ke svému překvapení přistihla, že ze sebe vyklopila všechno, co se jí přihodilo, poté co opustila asarijský vesmír. Vykládala o jednom z pasažérů raketoplánu, který si opakovaně hledal důvody, aby se mohl otírat o její zadek, až si nakonec ona našla důvod pohrozit mu ohledně jeho budoucí schopnosti se rozmnožovat. Vykládala o celní agentce, která se jí ptala – až příliš zvědavě – na to, jestli během svého pobytu na Thessii spala s nějakou asarijkou. „Po tom ti nic není,“ odpověděla tehdy Cora ženě s pichlavým úsměvem. Vykládala o onom nešťastném interview. A nakonec i o tom nejhorším – o tom, jak obtížné pro ni bylo pohybovat se znovu v blízkosti zástupců své vlastní rasy.

„Jsme k politování,“ vyhrkla. „Nikdy předtím jsem nás nepovažovala za primitivní, ale vážně jsme jenom...“ Cora si povzddechla a promnula si oči. Zaťala zuby, když nějaký náhodný kolemjdoucí vrazil do jejího ramene a zamumlal omluvu, načež vrazil do někoho dalšího. Nakonec se Cora zhluboka nadechla. „Bože. Jen si mě poslechni. Jak kňourám.“

Ygara se zasmála. „Trošku. Podívej, prostě jenom zažít váš menší kulturní šok.“ Asarijka pokrčila širokými rameny. „Chci říct, nejsem si jistá, jestli vyděsit nějakého xenofoba, až si nadělá do trenek, je ten nejlepší způsob, jak to řešit, ale to, jak se cítíš, je docela normální. Já jsem jednou strávila dvacet let na Palavenu.“ Mírně se zapýřila. „Myslela jsem si, že jsem našla svoji životní lásku. Každopádně, když jsem se pak vrátila domů, trvalo mi týdny, než jsem se přestala divit, že tváře kolem mě jsou modré a ne stříbrné a proč nikdo nechtěl mluvit o taktice nebo službě veřejnosti. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že je s Thessií něco v *nepořádku*. Z toho se dostaneš.“

Cora věděla, že má Ygara pravdu. Ale bylo hezké mít to potvrzené od někoho dalšího. Cora se zastavila, protože už dorazily ke spojovacímu tubusu, který vedl k jejímu raketoplánu. Do nalodění zbývalo ještě dvacet minut, ale snad ji dovnitř pustí dřív, aby se mohla trochu prospat.

„Díky,“ řekla konečně. Protože to bylo fajn, mít někoho, s kým si mohla o těchhle věcech promluvit. A moc to potřebovala. „Vím, že se říká, že galaxie je malá, ale po takovéhle náhodě bych skoro začala věřit v ty vaše bohy. Ukázala ses v pravý čas.“

Ygara si pobaveně odfrkla, dloubla ji přátelsky do ramene a obrátila se k odchodu. „Jen se snaž nezpůsobit žádné mezirasové incidenty,“ zavolala ještě přes rameno. „Pamatuj na to, co jsme tě naučily!“

Stanice Theia byla stará. Podle Cořiných podkladů šlo o pradávnu kvarianskou stanici určenou pro nízkou oběžnou dráhu. Během jejich války s gethy byla poškozena a už stovky let ji nikdo neobýval. Andromeda Initiative ji před pár lety koupila od skupiny voluských překupníků.

Jako každý kvarianský výtvor byla i tato stanice výjimečná. Trup nenesl žádné známky poškození navzdory tomu, že ho celé ty roky nechránil žádný hmotový plášť. Kromě toho se na stanici nijak nepodepsalo stáří. V jejích čistých, vzdušných koridorech a infrastruktuře, která by si nezahladala ani s tou na Citadele, se všechno blyštělo jako nové. Přesto tu bylo něco v nepořádku. Proporce stanice jaksi neseděly – jako by jednotlivé estetické prvky vzešly z myslí, z nichž každá uvažovala odlišně. Matematika byla matematika, inženýrství bylo inženýrství, ale ten mírný *náklon* všeho nebo dekorativní vodní a rostlinné motivy pečlivě vyvedené podél každé trubky a kanálu byly lidské přirozenosti na hony vzdálené.

Cora vyhlížela z jednoho průzoru stanice a nemohla si přitom nevšimnout, že čiré „sklo“ z uhlíkových vláken je mírně konvexní. Jeho ohniskový bod se nacházel mimo střed a nepatrně přitahoval pohled zpátky ke stanici namísto ven směrem ke hvězdám a galaxiím. Lidé by chtěli hledět ke hvězdám. Staří kvariané si naopak chtěli připomenout, že život mezi hvězdami závisel na spolehlivé technice a kompetentních jedincích.

Cora se odvrátila od výhledu a znovu se zkoumavě zahleděla na muže, který měl být jejím novým velitelem. Tedy supervizorem, jelikož Andromeda Initiative nebyla vojenská organizace. To bylo další nezvyklé pomyšlení. Ve středu klenuté místnosti, v níž stáli, vystavěl muž bizarní sestavu platform, terminálů a serverových uzlů, rozmístěných kolem konstrukce, která sahala od podlahy až ke stropu a která Coře připomínala přírodní včelí úl: stejně prostorově úsporná, zato mírně znepokojivá na pohled. Sám její tvůrce nyní stál na nejvrchnější platformě a jednou rukou ťukal na uživatelské rozhraní, zatímco vestavěným párem napájených brýlí hleděl na... něco.

Cora tu stála od chvíle, kdy ji sem zavolal – jenom prohodil: „Dejte mi minutu,“ a to bylo před deseti minutami. Už začínala mít podezření, že na ni zapomněl.

Cora věděla, že jde o Aleca Rydera. Byl to bývalý alianční mariňák – a dokonce z N7. Narukoval těsně poté, kdy se na Marsu našly proteanské ruiny, stejně jako mnoho dalších mladých lidí, kteří dychtili být mezi prvními aktéry dalšího kvantového skoku lidstva. A Ryder uspěl. Dokonce se společně s Grissomem účastnil onoho slavného prvního letu skrz hmotový vysílač! Byl však propuštěn bez poct a veškeré záznamy o této události významně mlčely.

Někdy v průběhu života na sobě značně zapracoval a během pár let nabral slušnou řádku zkušeností v xenokybernetice, umělé lingvistice a dalších oborech, které Cora zvládla stěží vyslovit. Měl dvě nyní dospělé děti a nedávno ovdověl. Na padesátníka byl velmi zchovalý: prošedivělé vlasy, nijak zvlášť vyhublý, žádné narůstající břicho. Pořád se oblékal jako voják mimo službu: khaki kalhoty se spoustou kapes, sportovní svetr s vyhrnutými rukávy.

Nevypadal na šíleného vědce... Ale bylo to v něm. Cora to skoro cítila.

„Díky za vaši trpělivost,“ promluvil najednou Ryder a vyvedl ji tím z míry. Takže na ni nezapomněl. Brýle měl však stále na očích. „Ladím za chodu matrice zpracovávající dynamickou intuici. Je choulostivá.“

„Je to intuice,“ podotkla Cora a rozhlédla se kolem, zatímco se snažila setřást nejasný pocit, že její rozhodnutí ohledně volby zaměstnání po odchodu z armády možná nebylo nejlepší. „Neměla by být přesně taková?“

Byl to pokus o nezávaznou konverzaci. Cora vůbec nečekala, že by jí Ryder odpověděl. Nějakou chvíli opravdu mlčel, dál poklepával na rozhraní a hleděl skrz brýle. Pak

najednou přestal, posadil se a zakroužil rameny. Krk mu zakřupal tak hlasitě, že to dolehlo až ke Coře, která stála dvacet stop pod ním.

„No, jak se to vezme... Měla by mít virtuální inteligence dobrou nebo špatnou intuici? Mít špatnou intuici není žádná věda. Příklad: naprostá absence varovných instinktů, které by vám napověděly, že se vás reportér snaží zahnat do kouta.“

Sakra. Cora si povzdechla a postavila se napůl do pozoru. Nejlepší bude mít to za sebou. „Omlouvám se, pane,“ řekla. „Nechala jsem se nachytat. Už se to nestane.“

„Já vím, že ne,“ odpověděl Ryder. Promnul si zezadu krk, vstal a začal sestupovat ze schodů, přecházející z jedné platformy na druhou. „Andromeda Initiative si nemůže dovolit tenhle druh publicity. Příště, pokud nezvládnete mluvit s žurnalisty, aniž byste ze sebe a kohokoli, kdo je s vámi spřízněn, udělala Benedicta Arnolda post-vysílačové éry, prostě řekněte *bez komentáře* a odejděte.“

Cora vysunula bradu, ale usoudila, že si to zasloužila.

„Pane. Ano, pane.“

Ryder se zastavil na prostřední platformě a poprvé se podíval přímo na ni. Mračil se. „Ani jeden z nás už není mariňák, slečno Harperová. A i dokud jsem ještě byl, nikdy jsem si nepotrpěl na hodnosti. Navíc si kvůli tomu *pane* připadám starý.“

A ona sebou zase bezděčně trhla při *slečně Harperové*. „A já dávám přednost *poručíkovi*. Pracovala jsem tvrdě, abych si tu hodnost vysloužila, i když teď už ji tak úplně nemám. Nebo mi prostě můžete říkat příjmením.“ Významně se odmlčela. „A respekt není jen výsadou armády, pane.“

Ryder si tiše, nevesele odfrkl. „Možná ne. Ale stejně, víc bych ocenil reálný respekt než jeho povrchní pozlátko.“

Kupříkladu jsem si všiml, že jste mi nezasalutovala, i když mám vyšší hodnost.“

Cora potlačila nutkání mírně se zamračit. Nevěděla, co si má o tom chlapíkovi myslet. Neustále ji vyzýval a pak se zase stahoval, jen aby vzápětí zaútočil z jiného úhlu. Ale nepřipadalo jí to striktně nepřátelské. Spíš... jako by ji hodnotil.

„Je to převážně lidský zvyk,“ řekla Cora. „Odvykla jsem si.“

Ryder se zakabonil. „Na co dalšího jste zapomněla, zatímco jste byla pryč?“

Rozhodně ji popichoval. Možná se ji snažil vyprovokovat? „*Zapomněla* jsem, jak frustrující může být rozhovor s rasou, která nemá absolutně žádnou schopnost cokoli vytušit. Pořád bychom chodili kolem horké kaše, zatímco každá asarijka by nás okamžitě prohlédla. A my si přesto myslíme, kdovíjak nejsme chytří, když tohle děláme.“

Ryderův výraz se nezměnil, ale neuniklo jí, že mírně ztuhl.

Dala se dohromady a pokračovala. „Zapomněla jsem, jak přecitlivělí dovedou lidi být vůči pravdě. Jak se jim přičí mluvit přímo a bez vytáček. A že neříkat nic je někdy lepší, než mít pravdu.“ Tu situaci s reportérkou nezvládla nejlépe a neměla problém to přiznat. „Ale *nezapomněla* jsem, že jsem kdysi byla voják. A že k nadřizenému se chováme s respektem, i když si ho ještě nevysloužil, *pane*.“

Ryder potřásl hlavou. K jejímu překvapení vypadal popleteně. Pak se opřel o zábradlí platformy a jeho hlas změkl.

„Al-Jilani by pro vás byla pěkný oříšek, i kdybyste měla zrovna svůj nejlepší den, poručíku. Už jsem ji viděl převálcovat i pětihvězdičkové generály. A to je ani nemusela přepadnout během jejich prvního dne zpátky v lidském vesmíru.“

„Možná, pane... Možná.“ Cora překonala nutkání vysu-

nout bradu vpřed. „Nicméně i tak se omlouvám, že teď kvůli mně Andromeda Initiative vypadá špatně.“

„Na to by bylo potřeba víc než jen jedna zcela očividně zaujatá reportáž. To, s čím jste se musela potýkat na Tamayo Point, je bohužel jen začátek daleko urputnější kampaně.“ Ryder si povzdechl. „Kolik toho víte o tom, co tu děláme, Harperová?“

„To, co je v dokumentaci a na extranetu. Známé věci.“

„Povězte mi to.“

Zkouší ji? Chce vědět, jestli splnila domácí úkol? Cora znovu potlačila nutkání zatnout čelist. V tomhle bodě už by žádné testování nemělo být potřeba, ale dobře.

„No, cílem je dostat se do galaxie v Andromedě – do naší nejbližší galaxie. Najít nějaké obyvatelné planety, usadit se, možná navázat kontakt s místními rasami nebo, když nic jiného, zahájit obchodování mezi jednotlivými koloniemi.“ Pokrčila rameny. „Tým, který s tím původně přišel, tvořili jenom lidé, ale jak projekt nabíral spád, přidaly se i ostatní rasy Rady*. Takže teď do toho jdeme společně. Plánované datum startu je za šest měsíců odteď.“

„Dobrá. To by šlo.“ Ryder se otočil ke schodům a konečně sešel dolů k ní. „Ale mě zajímá spíš něco jiného. Řekněte mi, proč jste se upsala projektu, který vás zanese šest století a dva a půl milionu světelných let od všeho, co znáte, a od všech, na kom vám záleží. A nezkoušejte na mě to *lidé milují výzvy*.“ Ryder obrátil oči v sloup. „Tehle důvod zní skvěle v marketingu a možná i platí u těch mladších, co mají větší koule než rozum. Je to krásný ideál. Ale průzkumníci z dřívějších dob, ať už se vydávali kamkoli, obvykle preferovali, když se mohli vrátit *zpátky*. Ideálně zahrnutí bohatstvím nebo slávou.“

---

* Council – pozn. překl.

„Dokonce i Jon Grissom jenom poslouchal rozkazy, když se stal prvním člověkem, který vedl tým skrz hmotový vysílač. Já to vím, byl jsem tam. Všichni si myslí, kdovíjak nebyl statečný, a to také byl, ale když bylo po všem, chtěl se jen vrátit domů za dcerou.“ Ryder potřásl hlavou. „Takže jaký vy máte důvod k tomu, že se vrháte do neznáma bez zpáteční jízdenky?“

Cora se zhluboka nadechla. Tohohle se obávala. „Žádný nemám.“

Zamrkal a zamračil se. „Tak proč tu jste?“

„Protože mě sem poslala Nisira T’Koshová.“

Ryder si založil ruce na hrudi a zhoupl se na jednom podpatku. „A cokoli, co vám vaše stará velitelka řekne, platí?“ Zavrtěl nevěřícně hlavou. „Dostal jsem doporučení od T’Koshové a pozval vás sem, protože váš záznam na mě zapůsobil... Ale vy jste na mě nezapůsobila, Harperová. Proč bych měl najímat vás místo někoho, kdo má vlastní motivaci?“

„Se vši úctou, co na tom záleží?“ zeptala se Cora a zuby nehty se snažila, aby to neznělo defenzivně. „Nechápu, jak to souvisí s prací, kterou budu dělat. Bez ohledu na motivaci do toho dám všechno.“

Ted’, když konečně stáli tváří v tvář, jí ani Ryder nepřišel tak působivý. Měl tendenci se hrbít – nebo za to spíš mohlo vyčerpání, opravila se, když ted’ měla možnost si ho pořádně prohlédnout. Vlasy měl rozčuchané, jako by měl ve zvyku si je projíždět rukama, kdykoli cítil frustraci nebo únavu.

Začal před ní přecházet se založenýma rukama.

„Šlapou nám na paty, Harperová. Společnosti, které chtějí naše technologie a naše investory, i když nejsou ochotné čelit stejným rizikům. K tomu fiasku na Tamayo Point došlo proto, že jste tohle zjevně nevěděla – i když byste to *měla*

vědět, když jde o projekt, kterému hodláte zasvětit zbytek svého života. Nemůžu vás držet za ručičku a vysvětlovat vám tyhle věci. Musíte se naučit předvídat problémy sama. A to očividně neděláte.“

Mohla jsi to čekat, připomněla si Cora, i když ji zase začaly samým napětím svědit dásně. Bylo jasné, že Alec Ryder bude ten typ šéfa, který preferuje upřímnost místo keců. Stejně tak bylo zřejmé, že je to chytrolín, ať už prošel N7 nebo ne. Rád přemýšlel nahlas, ale pořád oceňoval stručnost místo sáhodlouhých detailů. To všechno Coře vyhovovalo. Přišel čas zjistit, jestli opravdu chce strávit příštích pár let – nějakých šest století – prací pro tohoto chlapíka.

„To, co se stalo na Tamayo, jsem nečekala, protože se na to dívám z jiné perspektivy,“ řekla. „Narodila jsem se na nákladní lodi, ne na planetě. Vyrůstala jsem jako každé jiné dítě Přechodu. Každý den jsme čelili neznámu a jen se snažili přežít, takže nic z toho pro mě není nové ani okouzlující. A strávila jsem čtyři roky mezi asarijkami, které se na Andromeda Initiative dívají jako na...“ Pokusila se najít vhodná slova, ale nakonec to vzdala. „Malicherný projekt. Pokus rasy, která se sotva začala vydávat mezi hvězdy, nasbírat nějaké body v popularitě v galaxii, kterou jen tak něco neohromí. Pár asarijek se přidalo, protože jim to připadá zajímavé, a vždycky najdete nějaké matriarchy hledající způsob, jak smysluplně ukončit svůj život. Nebo dívky, co spadají do kategorie *mladé a idealistické*. Ale většina galaxie má ve skutečnosti lepší věci na práci než věnovat pozornost Andromeda Initiative. To, co je mediálně lákavé tady, tam venku lákavé *není*. Takže reportérka byla ta poslední věc, kterou bych čekala.“

Ryder, který stále přecházel kolem, zvolnil tempo. Vypadal, že zpracovává, co právě řekla. „Dobře. To... ech. Na

tom něco bude. A jiná perspektiva má vždycky svoji cenu. Ale to pořád není důvod, proč bych s sebou měl brát někoho bez jakékoli vize. Kde mám vzít jistotu, že se časem nezačnete nudit a projekt neopustíte? Potřebuji dalšího velitele, ne dělníka.“ Ryder potřásl hlavou. „Aspoň mi řekněte, co vám Nisira pověděla, když se rozhodla vás sem poslat.“

Cora našpulila rty a chvíli to zvažovala. Pak si ztěžka povzdechla. *Dobře, tak tedy upřímně.* „Řekla mi, že tohle zní jako přesně ten druh podniku, ve kterém bych *mohla* najít smysl,“ připustila. „Podle ní mě bylo pro Thessii škoda. A dokonce i pro Alianci. Koneckonců nebudu žít dost dlouho na to, abych se mohla skutečně stát asarijskou lovkyní – a lidstvo se pořád bojí biotiků až moc na to, aby vědělo, co si počít s jedním průměrným, natož s tak silným jako já.“ Pohodila rameny. Ryderovy oči se zúžily. Kriticky? Pochybovačně? Zabořila ji představa, že by o ní měl tak nízké mínění.

V obranném gestu sepjala ruce za zády, dala si pohov a zvedla bradu. „Byla toho názoru, že Andromeda Initiative by mohla být dostatečně odlišná a dostatečně flexibilní na to, aby věděla, jak naložit s někým, jako jsem já. Takže, jelikož vy jste očividně přesvědčen, že tenhle výlet do Andromedy se opravdu uskuteční... Proč vy myslíte, že bych tu měla být, pane?“

Ryder se zastavil a obrátil se k ní. Poprvé od chvíle, kdy se setkali, se na jeho tváři objevil výraz upřímného překvapení. Zdráhavě se pousmál. „Takže obracíte mou otázku proti mně, hmm? Dobrá tedy.“ Stočil pohled stranou a krátce se zamyslel. „Rozhodně tam vyrazíme,“ řekl pak. „V tuhle chvíli už jsme tomu... oddaní. Pokud nám při startu katastroficky neselžou všechny archy*, což je statisticky nepravdě-

---

* Ark – pozn. překl.

podobné, pak už neexistuje prakticky nic, co by nám zabránilo odletět. *Musíme se tam dostat.*“

Cora zamrkala, neschopná skrýt svou skepsi. „Nejsem si jistá, jestli chápu, proč musíme vyslat misi, která stála biliardu kreditů, do jiné galaxie.“

Přes tvář se mu mihl letný pobavený výraz. „Trilion... a nemáme moc na výběr, Harperová. Nikdo z nás, ale především lidstvo jako celek.“ Zhluboka se nadechl. „Je to sotva pár desetiletí, co jsme zjistili, že nejsme ve vesmíru sami. Od té doby se naše znalosti a porozumění skoro všeho rozrostly raketovou rychlostí. Ale v této galaxii... jsme už všechno rozluštili. Už nemáme potřebu bádat. Objevovat. Růst. To málo, co potřebujeme, si můžeme pravděpodobně půjčit nebo se naučit od jiné rasy, která se tomu věnovala už v době, kdy jsme my ještě lezli po stromech.“ Jeho hlas se ztišil a zpomalil.

„Lidstvo vzkvétá, pokud čelí výzvam. Vyvíjíme se, pokud máme důvod bojovat. Ale jak se máme rozvíjet v galaxii, kde už bylo všechno rozhodnuto za nás?“ Mírně se sám pro sebe zamračil, vzápětí se hořce uchechtl a začal znovu přecházet. „Dostat se tam nebude snadné, Harperová. Ale vydržet tam a začít prosperovat – jedině tehdy odhalíme náš skutečný potenciál.“ Cora ho sledovala, jak rázuje kolem, a nevěděla, co si má myslet. Tohle začínalo znít jako malicherná zášť vůči Radě. Nebo možná nechut' k tomu, jaké místo zaujímal lidstvo ve světovém řádu?

„Pokud vám jde o růst, tak Rada a ostatní rasy nám můžou nabídnout spoustu příležitostí k rozvoji,“ namítna. „A že já bych o tom měla něco vědět.“

„Jistě že můžou.“ Ryder mávl odmítavě rukou. „A v Andromedě budeme pořád spolupracovat, ale na tomhle hřišti na tom budeme všichni stejně. A příležitosti... ne, *potřeba*

průzkumu a adaptace tu bude pořád. A bude pořád stejně neodkladná. Nebudeme mít jinou možnost než postupovat vpřed a uspět. Přežijí ti nejzdatnější a každá rasa se bude muset starat o svoje vlastní potřeby.“

Cora si nebyla jistá, jestli se jí líbí, kam to směřuje. „To mi moc nezní jako spolupráce. Spíš to zní jako soupeření. Jako závod, kdo se první dostane na vrchol.“

Ryder se zastavil a zdálo se, že nad tím přemýšlí.

„Ano i ne,“ prohlásil. „Rada odvádí tady v Mléčné dráze dobrou práci a ostatní rasy se chovají dostatečně vstřícně. Ale tenhle mír..., celá tahle galaktická společnost, již jsme součástí... To všechno je založené na staletích lekcí, kterými jsme museli projít, chyb, z kterých jsme se museli poučit, a válek, které jsme museli vybojovat. A to všechno dřív, než jsme se vy nebo já narodili. Nevysloužili jsme si to – spadlo nám to do klína. Někteří lidé by to nazvali utopií; tolik příležitostí k poučení, aniž bychom o něj museli usilovat. *Ale lidé musí o něco usilovat.* V nejlepší formě jsme, když naše největší úspěchy – a výzvy – teprve leží před námi.“

„Ne že bych nesouhlasila,“ zkusila to Cora. Možná konečně začínala chápat, kam tím Ryder míří. Ale stejně... něco jí na tom nesedělo. „Ale pokud jen potřebujeme o něco *usilovat*, proč prostě nezaložit kolonii v některé z nejdolehlejších částí Mléčné dráhy, daleko mimo dosah Rady, kde budeme závislí jenom sami na sobě?“

Ryder se zarazil a... usmál se?

Byl ten úsměv toužebný? Nebo posmutnělý? Ryder pro ni byl takřka nečitelný.

„Věřte tomu, že jsem nad tím uvažoval,“ řekl, „a kdyby si mě Andromeda Initiative nenašla, nejspíš bych přesně tohle udělal.“ Otočil se a přešel zpátky k jedné konzoli. „Ale oni si mě našli. A teď tu oba stojíme a chystáme se

vydat na výpravu, která opět postaví lidstvo do čela inovací a vynalézavosti.“

Odmíchl se a Cora se mírně zavrtila. Nebyla si jistá, jestli hodlá Ryder pokračovat. Uplynula asi vteřina, načež Ryder přehodil vypínač a ze vzduchu mezi nimi se vyloupila projekce planety.

„Podívejte se na tohle.“ Natáhl ruku a hologram pootočil. „Tohle je náš cílový zaslíbený svět. Podle všeho, co víme, poskytuje tahle planeta všechny základní stavební prvky pro podporu lidského života. Ale přesto to *nevíme*, ne s jistotou. A tu mít nebudeme, dokud tam nevkročíme.

I pokud tomu tak je a všechno půjde podle plánu, strávíme několik následujících desetiletí snahou vybudovat si tam nový domov. Každý den přinese novou příležitost k růstu. K expanzi. K rozvoji. Ale také... příležitosti chybovat. Selhávat.“ Narovnal se. „Každé rozhodnutí, které učiníme po následujících několik desetiletí, bude otázkou života nebo smrti.“

Cora pozorovala rotující planetu. „A vy myslíte...“ Pečlivě zvážila slova, než pokračovala. „Vy *věříte*, že na konci toho všeho bude lidstvo... lepší? *Že my* budeme díky tomu lepší?“

Ryder vypnul ukázkou a obrátil se čelem k ní. „Ano. A hádám, že T’Koshová vás sem poslala, protože to viděla stejně. Asarijky mají tendenci myslet hodně dopředu, logicky. Pokud je přesvědčena, že je tohle něco, s čím můžete pomoci a co vám zároveň dá příležitost k růstu...“ Rozpřáhl ruce. „Pak bych řekl, že bychom ji *oba* měli poslechnout.“

„Tak nějak jsem přišla na to, že to tak je vždycky, pane.“

„Chápu. Takže...“ Založil si ruce. „Chybí vám opravdový důvod, proč tu být? Zkusme, jestli by s tím nešlo něco udělat.“

Cora pomalu přikývla, zatímco zpracovávala jeho slova. *Expandovat, prozkoumávat, adaptovat se – nebo zemřít.* Z toho pomyšlení se jí maličko sevřely útroby. Snad to mohlo být nadšením. Ale tohle byla *jeho* motivace.

A ač byla taková motivace přitažlivá, Cora si nebyla jistá, jestli se s ní ztotožňuje.

„Jdu do toho – aspoň prozatím,“ řekla. „Ze stejného důvodu, proč jsem strávila čtyři roky svého života na Thessii: protože když na to přijde, na velkých cílech nezáleží. *Někdo* se musí nadřít, aby zařídil, že se tahle budoucnost stane realitou.“ Tohle vždycky říkala její matka, celé ty dlouhé roky plné mizerných zaměstnání a mizerného jídla a poletování uvnitř hromady šrotu, kterou držela pohromadě jen lepicí páska a zbožná přání. Cora pokrčila rameny. „Klidně to můžu být já.“

Ryder na ni dlouhou chvíli zamyšleně hleděl. „Řekl bych, že to bude muset stačit,“ řekl. Do hlasu se mu vloudil náznak sarkasmu. „Uvidíme, jestli to bude stačit. Pokud myslíte vážně, že si chcete vzít na starost naši budoucnost, Harperová... Měl bych pro vás práci.“

PŘÍŠTĚ V *AL-JILANINĚ PÁTRÁNÍ*:
ANDROMEDA... ODHALENA!

**Neděle 27. prosince 2184,
18:46 UTC**

Andromeda Initiative, vymazlený projekt excentrické zámožné vynálezkyň Jien Garsonové, si klade za cíl zřídit základnu v naší sousední galaxii. Vzrušující, romantický vědecký projekt – nebo ne? Budeme sledovat, kudy putovaly finance, a odhalíme úplatky, korupci a sporné etické zásady, které ohrožují vaši investici i budoucnost galaktické civilizace!

Za dva dny podle standardu Citadely sledujte exkluzivní interview s bývalým poručíkem Aliance Corou Harperovou, biotičkou s pochybnou minulostí, kterou Andromeda Initiative nedávno najala.

Westerlundské zprávy: My odhalíme pravdu. Jako vždy.